

gjeringen og Bevillingshaveren, har Udvalget formeent at det vilde være rettest ikke at optage disse i Loven. Man har formeent, at Regjeringen herved lettest vilde kunne asslutte med den, der søger Bevillingen. En anden Betragtning, der ogsaa har ledet til at foreslaae Udelabelsen af de omtalte Paragraffer er den, at det ellers kunde synes som om de deri indeholdte Bestemmelser ikke gjaldt for Landets andre Jernbaner, medens de dog formeentligen ikkun vilde have deres rette Plads i en almindelig Jernbanelov.

ad § 19.

Den første Deel af denne Paragraph er alt behandlet ved at omtale Reiningen af Banen. Udvalget maa herved bemærke, at den for Lydeligheds Skyld har holdt sig til samme Orden i Paragrapherne som i Udkastet, men det forbeholder sig mellem 2den og 3die Behandling af Lovudkastet, at tage under Overveelse, om der mulig kunde være Anledning til at ordne Paragrapherne paa en anden Maade.

I Lighed med hvad der er yttret om §§ 8—18 foreslaaer Udvalget Udelabelsen af de denne Paragraph under a, b, c og d fastsatte Betingelser, hvormod det har troet her at burde optage en almindelig Bemyndigelse for Regjeringen til at fastsætte de nødvendige Betingelser ved at give Bevillingen, hvilket har forekommet det nødvendigt, naar man udelader de Paragrapher, der i Udkastet give denne Bemyndigelse.

ad §§ 19 og 20.

Et Medlem (Hage) har udtalt, at han maa ansee det usseligt, at Regjeringen erholdt friere Hænder, end der er forlangt med Hensyn til Statens Bidrag, for at Regjeringen kan være istand til at handle saaledes, som den skønner fordeeltigt for Statskassen, og efter som Conjunkturerne ere. Han anseer det ikke for sandsynligt, at en Rentegaranti af 4 pCt. for Anlægsbeløbet vil skaffe Arbeidet udført for den Priis, hvortil det kan see enten mod contant Forssud eller mod Statsobligationer til en Rente, der svarer til Pengemarkedets Tilstand, efterhaanden som Arbeidet

strider frem, idet vedkommende Contrahent maa regne paa et betydeligt Tab paa den af Regjeringen foreslaaede Valuta. Derfor anseer han det ønskeligt, om Regjeringen blev bemyndiget til at tegne sig for et Actiebeløb af indtil det Halve af Jernbanens Anlægssum, og saaledes, at dette Beløb først tilkom Rente efter at et tilsvarende havde nydt 4 pCt., eller til Udstedelsen af Statsobligationer som nævnt. Selv om det maatte vise sig, at det hele contante Beløb, om denne Afgjørelsesmaade maatte findes fordeeltigt, ikke kunde undværes af Kongeriget's særlige Kassebeholdning, vil Regjeringen kunne tilveiebringe det Fornødne paa Vilkaar, der blive mindre byrdefulde end for en Jernbane-Entrepreneur, og dennes Tab vil i saa Henseende ei falde paa Statskassen.

ad § 21.

Da Udvalget antager, at de 2 første Aar, efter at Banen er aabnet, ville medgaae for at bringe den i tilbørlig Drift, foreslaaes, at i Bestemmelsen om, naar Regjeringen kan overtage Banen, tilføies, at de 2 første Aar ikke maae tages med i denne Beregning, idet de Tilssud, her fordres, ikke kunne ansees som noget Normalt, og at saaledes Regjeringen paa ingen Maade kan fordre at overtage Banens Drift før 5 Aar efter dennes Aabning.

Udvalget maa formene, at Regjeringens Fordring til Indtægt af Banen maa være opført, naar det tidligere Tilssud til Rente-garantien er dækket, og at altsaa de Vedkommende da igjen maatte være berettigede til at overtage Banen. Herimod kan der imidlertid ansøres, at man maatte sørge for, at alt for hyppige Omflistninger i Bestyrelsen kunde undgaaes, og Udvalget er blevet staaende ved at foreslaae Udkastets Bestemmelse forandret dertil, at efter at de tidligere Tilssud ere dækkede, skulde Banen i eet Aar have givet Overssud, idet man har antaget, at Tilstanden da var bleven saa ordnet, at man atter kunde overdrage Bestyrelsen til Vedkommende. Vel er der ved den sjællandskke Bane gjort den Bestemmelse, at Banen i saadant Tilfælde i 5 Aar skal have givet Overssud, men der er ikke